

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

O., dnia 15 lipca 2020 r.

Sąd Rejonowy w Obornikach I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Tomasz Vogt-Kostecki

Protokolant: Elżbieta Bieliniś

po rozpoznaniu w dniu 15 lipca 2020 r. w Obornikach

sprawy z powództwa Raport Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K.

przeciwko D. J.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.440 (tysiąc czterysta czterdzieści) złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od tej kwoty od dnia 19 lutego 2019 roku do dnia zapłaty;
- w pozostałym zakresie – powództwo oddala;
- stosunkowo rozdziela koszty procesu, obciążając nimi pozwanego w 39%, a powoda w 61% i z tego tytułu zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 396,63 złotych.

asesor sądowy Tomasz Vogt-Kostecki

UZASADNIENIE

Raport Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. (dalej: powód), reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika będącego radcą prawnym, skierował w dniu 19-02-2019 r. do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie pozew przeciwko D. J., domagając się zasądzenia od pozwanego na swą rzecz kwoty 3 262, 08 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od tej kwoty od dnia wniesienia pozwu (19-02-2019 r.) do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając swoje stanowisko powód wskazał, że w drodze umowy cesji z dnia 28-12-2018 r. nabył wierzytelność w stosunku do pozwanego od (...) S.A. z siedzibą w W. z tytułu świadczonych przez tę spółkę na rzecz pozwanego usług telekomunikacyjnych. Pozwany posiada następujące zaległości z tytułu zobowiązań finansowych w związku z zawartą umową abonencką: 1) kwotę 1440, 00 zł, z datą wymagalności 16-07-2016 r. z tytułu faktury VAT dla konta klienta (...), 2) kwotę 10, 00 zł z datą wymagalności 30-08-2017 r. z tytułu faktury VAT dla konta klienta (...), 3) kwotę 40, 00 zł z datą wymagalności 27-09-2017 r. z tytułu faktury VAT dla konta klienta (...), 4) kwotę 40, 00 zł z datą wymagalności 27-10-2017 r. z tytułu faktury VAT dla konta klienta (...), 5) kwotę 40, 00 zł z datą wymagalności 28-11-2017 r. z tytułu faktury VAT dla konta klienta (...), 6) kwotę 578, 38 zł z datą wymagalności 25-12-2017 r. naliczanej za notę obciążeniową dla konta klienta (...), 7) kwotę 759, 00 zł z datą wymagalności 11-07-2018 r. naliczanej za notę obciążeniową dla konta klienta (...). Na kwotę dochodzoną pozwem składają się: kwota 2907, 38 zł należności głównej wynikającej z sumy wartości nieuiszczonych opłat z tytułu zawartej przez pozwanego umowy oraz kwota 354, 70 zł należności odsetkowej wynikającej z sumy odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych od następnego dnia wymagalności poszczególnych płatności abonamentowych lub w przypadku not obciążeniowych od następnego dnia ich wymagalności oraz ich wartości do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu. Obok wskazanej kwoty żądaniem

pozwu objęte są odsetki ustawowe za opóźnienie od wskazanej wyżej kwoty od dnia wniesienia pozwu w ramach elektronicznego postępowania upominawczego do dnia zapłaty.

Nakazem zapłaty z dnia 1-03-2019 r. w sprawie o sygnaturze VI Nc-e 280044/19 referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Od przedmiotowego nakazu sprzeciw złożył pozwany, zaskarżając nakaz w całości i wnosząc o zasądzenie od powoda kosztów postępowania według norm przepisanych. Uzasadniając swoje stanowisko, wskazał, że przedmiotem sporu jest umowa zawarta w dniu 22-08-2014 r. o numerze klienta (...). Pozwany przyznał, że nie wywiązał się z zawartej umowy, ale umowa ta nie dotyczyła świadczenia usług telekomunikacyjnych, lecz umowy na zakup laptopa. W stanowisku wyrażonym w kolejnych pismach procesowych oraz ustnie na posiedzeniach wyznaczonych na rozprawę, pozwany podtrzymał swoje stanowisko, precyzując, że uzasadnione jest żądanie pozwanego co do zaległych rat za laptopa, jednakże nie zgadza się ze stanowiskiem powódki co do obowiązku zapłaty przez niego należności za świadczenie usług telekomunikacyjnych. Wskazał, że w jego ocenie taki obowiązek na nim nie ciąży.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwanego i poprzednika prawnego powoda ((...) S.A. z siedzibą w W.) łączyła umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych, na mocy której poprzednik prawny powoda udostępnił pozwanemu sprzęt dekodujący sygnał oraz umożliwiający odbiór usług świadczonych przez dostawcę, a pozwany był zobowiązany do uiszczania opłat abonamentowych.

okoliczności bezsporne

(...) S.A. i pozwany zawarli w dniu 21-08-2014 umowę abonencką. Przedmiotem umowy było świadczenie na rzecz pozwanego usług telekomunikacyjnych. Pozwanemu udostępniono tablet H. M. Pad T1 8.0 oraz umożliwiono korzystanie z Internetu w ramach opłaty abonamentowej w zakresie 5 GB w ramach pakietu i w ramach pakietu nocnego 100 GB. Umowa była zawarta na czas oznaczony – na 24 miesięczne pełne okresy rozliczeniowe. Wysokość miesięcznej opłaty za pakiet w okresie podstawowym wynosiła 59,00 zł, a za pakiet danych w ramach pakietu nocnego 2,90 zł.

dowód: umowa abonencka z dnia 21-08-2014 r. wraz z załącznikami (k. 48)

Anekszem zmieniającym do Umowy Abonenckiej z dnia 16-07-2016 r. numer (...) (dalej: umowa) pozwany i poprzednik prawny powoda, postanowili, iż (...) S.A. będzie udostępniał pozwanemu pakiet umożliwiający korzystanie z Internetu w zakresie 60GB oraz udostępni pozwanemu modem. (...) S.A. miał świadczyć usługi w tym zakresie przez okres podstawowy 26 miesięcznych pełnych okresów rozliczeniowych. Suma miesięcznych opłat za te usługi wynosiła 69, 99 zł, w tym wysokość opłaty za pakiet danych w okresie podstawowym 59, 99 zł, miesięczna opłata z tytułu udostępnienia modemu 10, 00 zł. Jednocześnie w tej samej umowie pozwany i poprzednik prawny powoda ustalili, że (...) S.A. sprzedaje pozwanemu sprzęt – laptop model L. (...) (dalej: laptop), za cenę 1920, 00 zł. Pozwany miał uiścić cenę 48 miesięcznych rata po 40 zł każda z rat. Pozwany miał uiszczać raty zgodnie z harmonogramem spłaty poczynając od dnia 2-09-2016 r. do dnia 2-08-2020 r. (data płatności ostatniej raty). Harmonogram spłat przewidywał, że raty płatne są co miesiąc, w drugim, trzecim, czwartym albo piątym dniu miesiąca.

dowód: aneksem zmieniający do Umowy Abonenckiej z dnia 16-07-2016 r. numer (...) wraz z załącznikami (k. 44-47)

Pozwany uiścił 12 rat za laptopa, regulując płatności rat wymagalnych w okresie od dnia 2-09-2016 r. do dnia 2-08-2017 r. w łącznej kwocie 480 zł. 36 rat wymagalnych w okresie od dnia 2-09-2017 r. do dnia 2-08-2020 r. w łącznej kwocie 1 440 zł pozwany nie uregulował.

okoliczność bezsporna

Powód i (...) S.A. zawarli w dniu 24-12-2018 r. umowę przelewu wierzytelności. Przedmiotem przelewu były wierzytelności przysługujące (...) S.A., które – zgodnie z treścią umowy – miały zostać szczegółowo wymienione w załącznikach nr 1 i nr 2 do umowy. Wierzytelności przysługujące (...) S.A. przebrane na rzecz powoda obejmowały m.in. wierzytelności wynikające z dokumentów księgowych: 1) (...)_ (...)ou_mod26_utrz_WU/16/07/13 na kwotę 1 440, 00 zł z datą wymagalności 16-07-2016 r., 2) (...) na kwotę 10, 00 zł z datą wymagalności 30-08-2017 r. 3) (...) na kwotę 40, 00 zł z datą wymagalności 27-09-2017 r., 4) (...) na kwotę 40, 00 zł z datą wymagalności 27-10-2017 r., 5) (...) na kwotę 40, 00 zł z datą wymagalności 27-18-2017 r., 6) (...) na kwotę 578, 38 zł z datą wymagalności 25-12-2017 r., 7) (...) na kwotę 759, 00 zł z datą wymagalności 11-07-2017 r.

dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 24-12-2018 r. (k. 19-21v), wyciąg z listy dłużników (k. 16v)

(...) S.A. wystawił pozwanemu fakturę (...) na kwotę 40, 00 zł z datą wymagalności 27-10-2017 r. W zestawieniu dla tej faktury wskazano, że dotyczy opłaty za modem – czynsz (10 zł) i pakietu P. (...)o 60 GB (30 zł) za okres od 12-10-2017 r. do 11-11-2017 r.

dowód: faktura wraz z zestawieniem (k. 34v – 35)

(...) S.A. wystawił pozwanemu fakturę (...) na kwotę 40, 00 zł z datą wymagalności 28-11-2017 r. W zestawieniu dla tej faktury wskazano, że dotyczy opłaty za modem – czynsz (10 zł) i pakietu P. (...)o 60GB za okres od 12-11-2017 r. do 11-12-2017 r.

dowód: faktura wraz z zestawieniem (k. 37 – 38)

(...) S.A. wystawił pozwanemu fakturę (...) na kwotę 40, 00 zł z datą wymagalności 27-09-2017 r. W zestawieniu dla tej faktury wskazano, że dotyczy opłaty za modem – czynsz (10 zł) i pakietu P. (...)o 60GB za okres od 12-09-2017 r. do 11-10-2017 r.

dowód: faktura wraz z zestawieniem (k. 39 – 40)

(...) S.A. wystawił pozwanemu fakturę (...) na kwotę 40, 00 zł z datą wymagalności 30-08-2017 r. W zestawieniu dla tej faktury wskazano, że dotyczy opłaty za modem – czynsz (10 zł) i pakietu P. (...)o 60GB za okres od 12-08-2017 r. do 11-09-2017 r.

dowód: faktura wraz z zestawieniem (k. 42– 42v)

(...) S.A. wystawił pozwanemu notę obciążeniową numer (...) na kwotę 759, 00 zł tytułem „obciążenie – brak zwrotu sprzętu (...)” z datą płatności 11-07-2018 r.

dowód: nota obciążeniowa (...) (k. 51v)

(...) S.A. wystawił pozwanemu notę obciążeniową numer (...) na kwotę 759, 00 zł tytułem „kara za rozwiązanie umowy w okresie podstawowym (...)” z datą płatności 25-12-2018 r.

dowód: nota obciążeniowa (...) (k. 52)

Powyższy stan faktyczny był tylko częściowo niesporny między stronami. Poza przedmiotem sporu (wobec jednoznacznego stanowiska pozwanego) pozostawało, iż pozwany zawarł ww. umowy na warunkach w jak wynika z załączonych przez powoda w tym zakresie dokumentów. Nie było również sporne, że pozwany nie wywiązał w całości się z tej części umowy, która dotyczyła płatności za laptopa. Pozwany przyznał bowiem, że uiścił wszystkich rat za sprzedany mu sprzęt i nie kwestionował stanowiska powoda co do tego z jakimi ratami zalega. Fakty te zatem – jako fakty przyznane przez pozwanego – zostały uznane przez Sąd za część stanu faktycznego w niniejszej, stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia, gdyż zgodnie z przepisem art. 229 k.p.c. fakty takie nie wymagają dowodu, jeśli przyznanie nie budzi wątpliwości.

W zakresie istnienia zobowiązań pozwanego dotyczących płatności należności wynikających z faktur opiewających na kwoty 40 zł oraz not obciążeniowych, wskazać należy, że pozwany zaprzeczył jakoby był zobowiązany z tego tytułu do zapłaty jakichkolwiek kwot. W szczególności przeczył jakoby umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych została mu skutecznie wypowiedziana oraz by zasadne było naliczenie kary umownej za brak zwrotu sprzętu. W związku ze stanowiskiem powoda ciężar udowodnienia okoliczności z których powód wywodził obowiązek zapłaty pozwanego w tym zakresie, obciążał, zgodnie z ogólną regułą rozkładu ciężaru dowodu wyrażoną w art. 6 k.c. powoda, jako stronę, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (obowiązek zapłaty przez pozwanego należności wynikających z ww. faktur i not obciążeniowych).

W ocenie Sądu strona powodowa obowiązkowi temu nie sprostała. Zauważyć należy, że skoro powód wskazał, że jego poprzednik prawny zasadnie obciążył pozwanego karą umowną za przedwczesne rozwiązanie umowy (nota obciążeniowa (...)) to musiał wykazać, że doszło do przedwczesnego rozwiązania umowy z pozwanym. Powód natomiast tej okoliczności nie wykazał, a sama nota obciążeniowa dowodu takiego nie stanowi, a dowodzi jedynie, że (...) S.A. wystawił taki dokument księgowy. Dołączona do pozwu kopia zatytułowana „rozwiązanie umowy” opatrzona datą 11-12-2017 r. stanowi ewentualnie jedynie dowód, że poprzednik prawny powoda takie oświadczenie sporządził. Nie dowodzi zaś, że takie oświadczenie zostało pozwanemu doręczone, ani że mógł się zapoznać z jego treścią.

Podobnie należy ocenić należności mające wynikać z noty obciążeniowej (...) na kwotę 759, 00 zł z tytułu obciążenia powoda karą za brak zwrotu sprzętu z datą płatności 11-07-2018 r. Zauważyć należy, że w tym wypadku powód również musiał wykazać, że umowa na podstawie której pozwany korzystał ze sprzętu (obowiązująca do końca września 2018 r.) została pozwanemu wypowiedziana. W braku bowiem wykazania, że doszło do zasadnego rozwiązania umowy przed upływem terminu na który została zawarta pozwany nie miał obowiązku zwrotu sprzętu, gdyż władał nim na podstawie obowiązującej umowy. Jednakże na okoliczność wypowiedzenia umowy powód nie przedłożył żadnych dowodów. Pozwany zaś zaprzeczył zasadności obciążenia go karą umowną za brak zwrotu sprzętu.

W ocenie Sądu załączone przez powoda faktury odnoszące się do płatności za korzystanie z modemu oraz udostępniania pozwanemu Internetu nie stanowią dowodu na to, że pozwany istotnie był zobowiązany do zapłat tych kwot. Podkreślenia wymaga, że zgodnie z umową pozwany był zobowiązany do uiszczenia kwoty 69, 99 zł miesięcznie. Przedstawione faktury dotyczą zaś kwot po 40, 00 zł. W związku z tym – w ocenie Sądu – nie można poczynić ustalenia nieobarczonego ryzykiem błędu, że faktury te dotyczą należności wynikających z umowy. Pozwany zaś zaprzeczył, że jest zobowiązany do uregulowania na rzecz powoda kwot wynikających z tychże faktur. Skoro powód dochodził należności wynikających z tych konkretnych dokumentów księgowych to winien wykazać, że do uiszczenia wskazanych tam kwot pozwany był zobowiązany. W ocenie Sądu dokumenty dołączone do pozwu nie stanowią takiego wykazania.

Sąd zważył, co następuje:

Stosownie do treści przepisu art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 16-07-2004 r. Prawo telekomunikacyjne (tekst jednolity Dz.U. 2018.1954; dalej: (...)) świadczenie usług telekomunikacyjnych odbywa się na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Zgodnie z ust. 2 cytowanego przepisu umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawiera się w formie pisemnej lub elektronicznej za pomocą formularza udostępnionego na stronie internetowej dostawcy usług. Wymóg formy pisemnej lub elektronicznej nie dotyczy umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawieranej przez dokonanie czynności faktycznych obejmujących w szczególności umowy o świadczenie usług przedpłaconych świadczonych w publicznej sieci telekomunikacyjnej, publicznie dostępnych usług telefonicznych świadczonych za pomocą aparatu publicznego lub przez wybranie numeru dostępu do sieci dostawcy usług.

Stosownie od ust. 3 cytowanego wyżej przepisu umowa o świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, wymagająca formy pisemnej lub elektronicznej, powinna, z zastrzeżeniem ust. 5, w jasnej, zrozumiałej i łatwo dostępnej formie określać w szczególności:

- 1) strony umowy, w tym nazwę (firmę), adres i siedzibę dostawcy usług;
- 2) świadczone usługi ze wskazaniem elementów składających się na opłatę abonamentową;
- 3) termin oczekiwania na przyłączenie do sieci lub termin rozpoczęcia świadczenia usług;
- 4) okres, na jaki została zawarta umowa, w tym minimalny okres wymagany do skorzystania z warunków promocyjnych;
- 5) pakiet taryfowy, jeżeli na świadczone usługi obowiązują różne pakiety taryfowe;
- 6) sposób składania zamówień na pakiety taryfowe oraz dodatkowe opcje usługi;
- 7) sposoby dokonywania płatności;
- 8) okres rozliczeniowy;
- 9) tryb i warunki dokonywania zmian umowy oraz warunki jej przedłużenia i rozwiązania;
- 10) ograniczenia w zakresie korzystania z udostępnionych abonentowi przez dostawcę usług telekomunikacyjnych urządzeń końcowych, o ile zostały one wprowadzone przez dostawcę usług lub na jego zlecenie;
- 11) dane dotyczące funkcjonalności świadczonej usługi obejmujące informacje:
 - a) czy zapewniane są połączenia z numerami alarmowymi,
 - b) czy gromadzone są dane o lokalizacji telekomunikacyjnego urządzenia końcowego, z którego wykonywane jest połączenie,
 - c) o wszelkich ograniczeniach w kierowaniu połączeń do numerów alarmowych,
 - d) o wszelkich ograniczeniach w dostępie lub korzystaniu z usług i aplikacji,
 - e) o procedurach wprowadzonych przez dostawcę usług w celu pomiaru i organizacji ruchu w sieci, aby zapobiec osiągnięciu lub przekroczeniu pojemności łącza, wraz z informacją o ich wpływie na jakość świadczonych usług,
 - f) o działaniach, jakie dostawca usług jest uprawniony podejmować w związku z przypadkami naruszenia bezpieczeństwa lub integralności sieci i usług;
- 12) dane dotyczące jakości usług, w szczególności minimalne oferowane poziomy jakości usług, w tym czas wstępnego przyłączenia, a także inne parametry jakości usług, jeżeli zostały określone przez Prezesa (...) na podstawie art. 63 ust. 2a;
- 13) sposoby informowania abonenta o wyczerpaniu pakietu transmisji danych w przypadku usługi dostępu do sieci Internet świadczonej w ruchomej publicznej sieci telekomunikacyjnej oraz o możliwości bieżącej kontroli stanu takiego pakietu przez abonenta;
- 14) zakres usług serwisowych oraz sposoby kontaktowania się z podmiotami, które je świadczą;
- 15) zakres odpowiedzialności z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, wysokość odszkodowania oraz zasady i terminy jego wypłaty, w szczególności w przypadku gdy nie został osiągnięty określony w umowie poziom jakości świadczonej usługi;
- 16) zasady, tryb i terminy składania oraz rozpatrywania reklamacji;

- 17) informację o postępowaniach w sprawie pozasądowego rozwiązywania sporów konsumenckich;
- 18) sposób uzyskania informacji o aktualnym cenniku usług oraz kosztach usług serwisowych;
- 19) zasady umieszczenia danych abonenta w spisie abonentów w przypadku umowy dotyczącej świadczenia usług głosowych;
- 20) sposób przekazywania abonentowi informacji o zagrożeniach związanych ze świadczoną usługą, w tym o sposobach ochrony bezpieczeństwa, prywatności i danych osobowych;
- 21) wszelkie opłaty należne w momencie rozwiązania umowy, w tym warunki zwrotu telekomunikacyjnych urządzeń końcowych ze wskazaniem, na czyj koszt zwrot ma nastąpić.

Zgodnie z przepisem art. 535 § 1 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz., a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać o zapłacić sprzedawcy cenę.

Umowę łączącą (...) S.A. (poprzednika prawnego powoda) i pozwanego należy ocenić jako umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w rozumieniu art. 56 i następnym (...) oraz jako umowę sprzedaży (w zakresie zakupu przez pozwanego laptopa) – art. 535 § 1 i następne k.c.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że pozwany nie kwestionował, że zalega z płatnościami rat za sprzedanego mu w ramach tej umowy laptopa w kwotach wskazanych przez powoda. Nie kwestionował też należność z tego tytułu przysługującą aktualnie powodowi. Konsekwencją powyższego było uznanie, że powód wykazał istnienie swojego roszczenia w tym zakresie (obowiązku zapłaty przez pozwanego kwoty 1 440 zł wraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu (19-02-2020 r.) do dnia zapłaty zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. |Konsekwencją powyższego było zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 1 440 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19-02-2020 r. do dnia zapłaty, o czym orzeczono w pkt 1. wyroku na podstawie powołanych wyżej przepisów.

Powód wywodził swoje roszczenie z zawartej z poprzednikiem prawnym powoda umowy cesji wierzytelności. Umowę tę należy ocenić jako ważną i rodzącą skutki prawne, jednakże, to na powodzie ciąży obowiązek wykazania, że cedentowi przysługiwały wierzytelności objęte umową cesji. Powód wskazał, że przysługują mu roszczenia wobec pozwanego z tytułu zobowiązań finansowych w związku z zawartą umową abonencką:

- 1) kwota 10, 00 zł z datą wymagalności 30-08-2017 r. z tytułu faktury VAT dla konta klienta (...), 2) kwota 40, 00 zł z datą wymagalności 27-09-2017 r. z tytułu faktury VAT dla konta klienta (...), 3) kwota 40, 00 zł z datą wymagalności 27-10-2017 r. z tytułu faktury VAT dla konta klienta (...), 4) kwota 40, 00 zł z datą wymagalności 28-11-2017 r. z tytułu faktury VAT dla konta klienta (...), 5) kwota 578, 38 zł z datą wymagalności 25-12-2017 r. naliczanej za notę obciążeniową dla konta klienta (...), 6) kwota 759, 00 zł z datą wymagalności 11-07-2018 r. naliczanej za notę obciążeniową dla konta klienta (...)

Stosownie do treści przepisu art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala przyjąć, by powód wykazał istnienie zobowiązań określonych w ww. fakturach i notach obciążeniowych. W części uzasadnienia dotyczącego oceny dowodów wskazano, że dla wykazania zasadności obciążenia powoda karą umowną za przedterminowe rozwiązanie umowy konieczne jest wykazanie, że do takiego przedterminowego rozwiązania umowy rzeczywiście doszło oraz iż rozwiązanie umowy było uzasadnione. Jednakże strona powodowa na te okoliczności nie przedłożyła żadnych dowodów, a pozwany zasadność rozwiązania umowy zanegował. W konsekwencji skoro nie doszło do wykazania, że umowa została skutecznie rozwiązana to tym samym za niezasadne należy uznać obciążenie pozwanego karą umową za jej przedwczesne rozwiązanie. Skoro zaś powód nie wykazał, by doszło do skutecznego rozwiązania umowy to tym

samym nie można przyjąć, by doszło do wykazania, że pozwany został zasadnie obciążony karą umowną za brak zwrotu sprzętu w terminie. Ponieważ należnością z tego tytułu obciążono pozwanego na podstawie noty księgowej z dnia 27-06-2018 r., a nie zostało wykazane, że na ten dzień umowa łącząca pozwanego i poprzednika prawnego powoda była skutecznie rozwiązana, to obciążenie pozwanego karą umowną za brak zwrotu sprzętu należy uznać za bezzasadne. Umowa na podstawie, której pozwany władał sprzętem była umową zawartą na czas oznaczony do września 2018 r. Skoro zatem nie wykazano by przed tą datą przestała obowiązywać to pozwany mógł władać sprzętem na podstawie tejże umowy.

W ocenie Sądu powód nie wykazał również, że przysługują mu w stosunku do pozwanego należności wynikające z faktur opiewających na kwoty 40 zł. Powód wywodził swoje roszczenia z obowiązku zapłaty przez pozwanego należności wynikających z tychże faktur. Jednakże jak wskazano w części uzasadnienia dotyczącej oceny dowodów zaofeorwany przez powoda materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, że należności objęte tymi fakturami przysługiwały poprzednikowi prawnemu powoda. Nie wynika z nich chodzi o należności do których zapłaty obowiązywał był powód z tytułu zawartej umowy.

W konsekwencji za niezasadne należy również uznać żądanie powoda do zapłaty odsetek od należności wynikających z faktur i not księgowych dołączonych pozwu. Przy czym należy zauważyć, że skoro powód nie powołał twierdzeń co do tego jakie odsetki przypadały od płatności poszczególnych faktur i w jakich kwotach to nie jest możliwe częściowe uwzględnienie roszczenia o zaległe odsetki również od kwoty 1 440 zł. Sąd nie może wyręczać powoda w powoływaniu twierdzeń stanowiących podstawę roszczenia procesowego. Powód zaś w zakresie dochodzonej kwoty odsetek od należności wynikających z ww. dokumentów księgowych w wysokości 354, 70 zł wskazał jedynie, że kwota ta wynika z „sumy odsetek ustawowych i ustawowych za opóźnienie naliczonych od następnego dnia wymagalności poszczególnych dokumentów księgowych oraz ich wartości do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu”. Nie przedstawił w jaki sposób kwota ta została obliczona i jak kształtuje się wysokość odsetek od poszczególnych należności za okres od wymagalności do dnia wniesienia pozwu.

Połączeni powyższych elementów skutkować musiało oddaleniem powództwa ponad kwotę 1 440 zł, o czym orzeczono w pkt 2. wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., dokonując ich stosunkowego rozdzielanie, stosownie do wyniku sprawy. Powód dochodził kwoty 3 262, 08 zł, a jego roszczenia zostały uwzględnione do kwoty 1 440 zł. W konsekwencji należało przyjąć, że powód „wygrał” niniejszą sprawę w 44 %, a pozwany w 55 %. Do kosztów wyłożonych przez stronę powodową wchodziły: koszty zastępstwa procesowego obliczone na podstawie § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22-10-2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265 ; dalej: Rozporządzenie) w wysokości 900 zł (wartość przedmiotu sprawy wynosiła 3 263 zł, a zatem mieściła się w przedziale powyżej 1500 zł do 5000 zł, co uzasadniało zastosowanie § 2 pkt 3 Rozporządzenia), koszty uiszczonych opłaty sądowej od pozwu w wysokości 41 oraz koszty uiszczonych opłaty skarbowej od pełnomocnictwa wysokości 17 zł. Łącznie koszty poniesione przez powoda wyniosły 958 zł. Pozwany nie poniósł żadnych kosztów. Powód winien ponieść 56 % tych kosztów czyli kwotę 536, 48 zł., a pozwany 44 % tych kosztów czyli kwotę 421, 52 zł. Skoro powód poniósł koszty w wysokości 958 zł, a powinien je ponieść tylko do kwoty 536, 48 zł to konsekwencją powyższego winno być zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 421,52 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na skutek oczywistej omyłki rachunkowej Sąd w pkt 3. wyroku orzekł, że pozwany ponosi koszty procesu w 39%, a powód 61% i nieprawidłowo zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 396, 63 zł.

asesor sądowy Tomasz Vogt-Kostecki